

Η ΛΗΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΤΗΝ «ΙΛΕΑΝΑ ΤΟΥΝΤΑ»

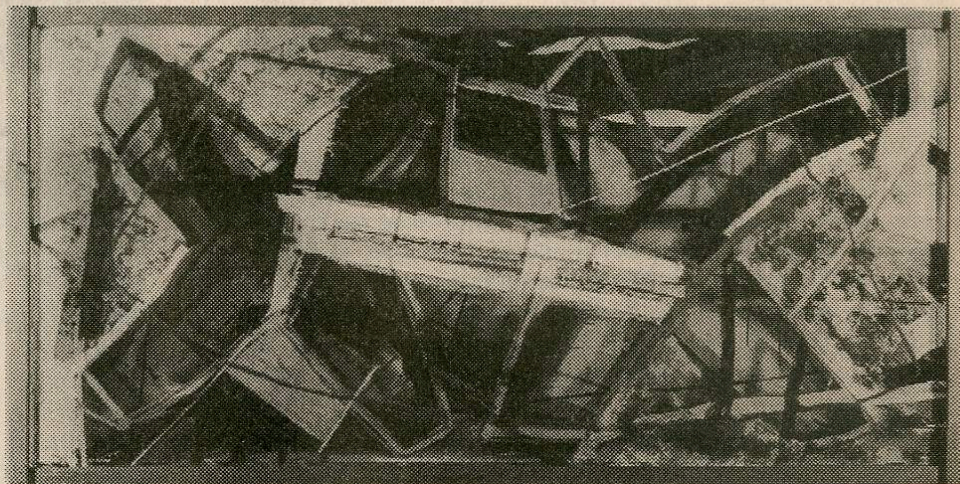
ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

του ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΡΙΤΟΥ

Πίσω από κάθε απαρχή έμπνευσης και πριν από την οπτικοποίησή της, ενεδρεύει πάντα ένα όραμα και όπως όλα τα οράματα συγκεχυμένο και αδιαφανές. Ένα, δηλαδή, άθροισμα αδιευκρίνιστο προεικασμάτων, εννοιών και συναισθηματικών δονήσεων, προίκες όλα ενός σε τάση ψυχισμού.

Στην αρχή νομίζεις ότι τίποτα από αυτά δεν υπερισχύει ως προτεραιότητα, μέχρι τη στιγμή που μια αρχική, δυναμική κίνηση, άγνωστο σε ποιο βαθμό παρορμητική, θα δώσει το έναυσμα σε κείνες τις πρωτοβουλίες και τις επιλογές οι οποίες θα γίνουν γραμμές σχεδιαστικά αναγνώσιμες ή όχι και χρωματικές απαρχές, συγκατοικησίες ή αντιπαραθέσεις, συγγένειες και διάλογοι σιγά σιγά θα αποσαφηνίζονται, θα εμπλουτίζονται με τόλμη και ευρηματικότητα. Σχέδιο και χρώμα θα αλληλοσυμπληρώνονται γεμάτα περιέργεια για τις αμοιβαίες δυνατότητές τους.

Σ' αυτό το σημείο ίσως να είναι η στιγμή που συνειδητοποιείς, επένδυση ίσως χρόνων, τη διαφάνεια κατ' αρχάς και στη συνέχεια τη σχεδιαστική τελειότητα που έχει το φτερό του τζιτζικιού. Όταν μάλιστα έχεις πίσω σου μακρόχρονη θητεία ως performer, με επεμβάσεις στο χώρο, με γλυπτική και ζωγραφική, είναι φυσικό επακόλουθο το αρχικό εύρημα να σε οδηγήσει σε αναζητήσεις που κι αυτές με τη σειρά τους θα οδηγήσουν σε πιο ριζοσπαστική π.χ. διερεύνηση του βήθους μέσα από τη φυσική διαφάνεια. Νέες ζωγραφικές επιφάνειες προσφέρονται, η μια πίσω από την άλλη, το ίδιο διάφανες, όπως το φτερό του βραχύβιου τζιτζικια, όχι εφάπτοντες αλλά σε μικρή απόσταση ή μια από την άλλη και παρ' όλο που αποδέχο-

«Το βιβλίο του ουρανού και της θάλασσας», 122x244 εκατ.

Η διαφάνεια των φτερών του τζιτζικια...

νται –και πολύ σωστά κάνουν– την παραδοσιακή λογική της ζωγραφικής του αναρτημένου κάδρου, η μετεωριζόμενη διαφάνεια του λεπταίσθητου φτερού υπαγορεύει την υπέρβαση της δισδιάστατης επιφάνειας. Και όχι μόνο αυτό αλλά και (έστω και αυτή η ελάχιστη) απόσταση από τον τοίχο. Το καλειδοσκοπικό, πολύχρωμο αποτέλεσμα είναι γεγονός ευφρόσυνο αποδεκτό.

Η Λήδα Παπακωνσταντίνου, είκοσι επτά χρόνια στο εικαστικό «παιχνίδι» εδώ και στην Αγγλία, δείχνει να γνωρίζει καλά πώς να μετατρέπει το εύρημα, την αποκλυπτική παρατήρηση, σε τελειωμένη δημιουργική πρόταση. Πρώτη ύλη λοιπόν το διάφανο PVC. Κάθε έργο αποτελείται από δύο ισομεγέθη ζωγραφισμένα τέτοια διάφανα τελάρα με διαφορετικά ζωγραφικά θέματα και διαφορετικά χρώματα. Τόσο οι δύο διαφάνειες όσο και το κάθε έργο δεν εφάπτονται του τοίχου. Τότε, το φως γίνεται ο «χημικός» καταλύτης, ο οποίος, διαπερνώντας τις διαφάνειες, αποτυπώνει, σαν είδος τρίτης διαφάνειας, σχήματα

και παιχνίδια σκιάσεων πάνω στον τοίχο.

Βέβαια, είναι ο φαντασιακός δυναμισμός των ζωγραφικών επεξεργασιών, η ευλυγισία της πινελιάς, η ελευθερία της κίνησης και ο οργιαστικός πλούτος των χρωματικών επιλογών, η έξυπνη (σίγουρα και έχει θέση στη ζωγραφική αυτό το επίθετο) διάταξη και η οργάνωση της ζωγραφισμένης ύλης έτσι που το μάτι να αιφνιδιάζεται ευχάριστα αλλά και διερευνητικά για την επάλληλη σε βάθος ολοκλήρωση της εικαστικής πρότασης.

Η Λήδα Παπακωνσταντίνου αποκαθιστά αμέσως θετική σχέση με το θεατή, τον οποίο «συμπαράσχει» σ' ένα φωτεινά χρωματιστό ταξίδι «ανάμεσα ουρανού και θάλασσας» από σχεδιαστικές ιδέες και από έγχρωμες φωτοσκιάσεις ζωγραφικών ψευδαισθήσεων. Ένας δηλαδή πραγματικός (με τη σύγχρονη έννοια της εικαστικής παραδοχής) χώρος, φτιαγμένος με τα τεχνήματα του νου και της ποίησης.

Αλλά και ο κριτικός λόγος χάνεται έτσι καθώς κι ο ίδιος μετεωρίζεται στην ίδια του την ευφορία.